

HESLO

Stá™eda, 10 srpen 2016

Á½ijeme v zaheslované době. Všude a na všechno aby si chudák Á•lovÁ›k pamatoval nÁ›jaké heslo, nÁ›jaký PIN. Kolikrát jsem to zvorala... PÁ™iznám se, Á¾e se snaÁ¾ím, abych jich nemÁ›la moc; a pokud by si na mne zasedl nÁ›jaký hacker, byla bych pro nÁ›j vyloÁ¾enÁ› chuÁ›ovka, protoÁ¾e by mi láÁ¾o pláÁ¾o vybral všechno. No, ale našt nic moc nemám. Jedno z mých prvních hesel, vlastnÁ› to úplnÁ› první, bylo "KOZÍ NOHA".

KdyÁ¾ jsem byla malá, pracovalo se i v sobotu. Sice jen šest hodin, ale všichni. A protoÁ¾e má™j táta pracoval pÁ™es týden mimo domov, tak jsem byla jen na krku mamince. PochopitelnÁ›, Á¾e byly situace, kdy potÁ™ebovala jít nÁ›co vyÁ™ídit, koupit atd., a nemohla malou holku jen tak, bez dozoru, nechat samotnou. A tak si vymyslela velice chytrou vÁ›c: pÁ™ímo konspirativní. Nejprve mi vysvÁ›tlila, co všechno se takovejím malejm holÁ•kám, které, kdyÁ¾ jsou samy doma, a otevÁ™ou nÁ›jakému tomu bubákovi, má™Á¾e stát. A pak Á™ekla, Á¾e vymyslela nÁ›co, Á™ím ty ošklivé lidi, o kterých mi mohli tÁ™eba ublíÁ¾it, pÁ™evezeme: Á¾e budeme mít své tajné heslo, které budeme znát jen my dvÁ› a jinak nikdo na celém světě. A tak pÁ™išla na svÁ›t ta "kozí noha"... Maminka si mne nejprve párkrát vyzkoušela, kdyÁ¾ štÁ™ebas jen naproti do obchodu a zpátky. Zazvonila jednou, pÁ™ištÁ› jen klepala, ještÁ› pÁ™ištÁ› zvonila vícekrát... a já vÁ¾dy, kdyÁ¾ jsem pÁ™išla ke dveÁ™ím, tak jsem jen zavolala: "heslo!!!! A bylo to... Opravdu jsem nikomu jinému neotevÁ™ela. Jednou dokonce, to k nám šla babiÁ•ka, to dopadlo docela komicky: babiÁ•ka zazvonila, já se zeptala, babiÁ•ka mi odpovÁ›dÁ›la: "Dadlinko, to jsem já, babiÁ•ka, jdu k vám na návštÁ›vu." A já nic, klidnÁ› jsem se sebrala a šla si hrát. BabiÁ•ka za chvíli zvonila znovu a pak zas, nakonec si tam sedla na schody a smála se i breÁ•ela. NaštÁ›stí brzy pÁ™išla máma, babiÁ•ku pustila dovnitř a omlouvala se jí. Ale babiÁ•ka - byla to její tchýnÁ›, tedy maminka mého táty - ji velmi pochválila. Sice byla z toho sezení na schodech celá dÁ™evÁ›ná, ale Á™ekla, Á¾e teÁ• uÁ¾ vÁ›Á™ím, Á¾e se k nám rozhodnÁ› nikdo cizí nedostane :-))) Já to pak pouÁ¾ívala na malé a vÁ›Á™te, bylo to fakt bájeÁ•né. Poslední heslo, které jsem s nimi má›la, jsem si vymyslela, kdyÁ¾ byli v pubertÁ›. Má›la jsem vkladní kníÁ¾ku, na kterou jsem si spoÁ™ila "Á¾eleznou rezervu". ObÁ•as se pochopitelnÁ› muselo trochu vyzvednout.

Já ovšem byla vÁ¾dy hrozná krkna, vÁ¾dy jsem Á™íkala, Á¾e "skákat si má™Á¾em jen tak vysoko, na kolik mám síly". Ale obÁ•as mne nÁ›jaké dítÁ› ukecalo a tak se muselo jít s kníÁ¾kou do spoÁ™itelny. To ale oni opravdu nemÁ›li moc vlivu, protoÁ¾e se vÁ¾dy strašnÁ› stydÁ›li... A spoÁ™itelní úÁ™ednice je podle hesla uÁ¾ velmi dobÁ™e znaly a zdá se, že se na ně spolehnout dalo. A jaké Á¾e to bylo heslo? - Museli do té Á™ádky napsat: "Díky, mami!" d@niela